

Gosenica je malo ne gola in svetla, zgoraj umazano-rujavkasta, spodaj belkasta. Vzdljž temnejše hrbtne proge stojite na vsacem obročku ob vsakej strani po dve črni bradovici. Tudi dušnice so črnikaste. Kakor smo zgoraj rekli, pomika se gosenica navzdol in ko je prosó dozorelo, prispela je dorasla gosenica v dno stebila do korenike, kjer tudi prezimi, kakoršna je. Še le prihodnje pomladi zabubi se v tencem svilnem zapredku.

Ako metulj ne najde prosa, odloži jajca tudi na konopljo, na hmelj in na koruzo, katere kvari prav tako, kakor proso.

Ker prošena vešča biva v strnišči, pokončaja jo, ako strnišče, kar moreš, globoko podorješ. Pri tem pride gosenica takó globoko pod zemljo, da ondi pogine, in če bi se tudi katera zabubila, gotovo metuljček ne pride na vrh. Še z večjim pridom pa zatreš veščo, ako jeseni pospraviš strnišče z njivi in je se žgeš. Razumeva se, da je s koruziščem treba tudi tako delati.

Anton Petriček, učitelj.

Sejmovi. Dne 5. septembra v Šentilji v slov. goricah, na Planini in pri sv. Vidu blizu Ptuja. Dne 9. septembra v Radgoni, v Gomici, v Kamnici, v Šentjurji v slov. gor., pri sv. Jederti, na sv. Gorah, v Vojniku, v Kapeilah, pri sv. Lovrenci na Prišlinu, v Rušah, v Gornjem gradu, v Zrečah, v Slivnici pri Mariboru, v Zibiki, na Tinskem in na Spodnji Polskavi. Dne 10. septembra v Dobji. Dne 11. sept. v Loki in dne 12. sept. pri sv. Petru v Radgoni.

Dopisi.

Iz Šaleške doline. (Svečanost.) Pri sv. Ani v Framu je bila dne 30. julija nenavadna svečanost. Obhajali so namreč ta dan 25. letnico gg. duhovni lavantske škofije, ki so bili leta 1865 v duhovnike vredjeni. Vdeležili so se te pobožnosti gg.: Simon Gaberc, Alojz Kos, Anton Kocuvan, Miha Plešnik, Jožef Sovič, Filip Vihar, vsi vredjeni 29. junija 1865 t. j. pred 25 leti in pridružila sta se njim tovarša Jakob Trstenjak in Fran Smrečnik, posvečena 17. julija 1864. Jubilante so osebno še pozdravili prijazni čestiti sosednji župniki Selnički, Polskavski in Slivniški. Prišli so pa gg. jublanti večnemu Bogu se v najgorkejši pobožnosti, kakor je le katolški duhovni zmorej, zahvalit za prevažne dobrote božje prejete v 25 letih, prosit za božjo milostno pomoč v prihodnje, se spomnit in molit za svoje rajne brate, ter v bratovski ljubezni se pozdravit in med sebo se razgovarjat. Prostorna cerkev sv. Ane bila je v prekrasen prazničen kinč oblečena; zastave cesarske in narodne so vihrale iz stolpa in hramov; vbrano pritrkanje zvonov, grómenje iz topičev že na predvečer in drugi celi dan noter

do odhoda jublántov oznanjevalo je redko slovesnost dneva. Na dan jubileja so ob 6. pri altarju sv. Ane se začele tihe sv. meše, pri katerih so pridni Framčani, ki so že pred prvo sv. mešo napolnjevali hišo božjo, z gínljivo pobožnostjo sv. rožnivenec molili, sv. zakramente prejemali in cerkvene pesmi prepevali. Ob 10. uri se je začela slovesna božja služba. Okoli 100 belo oblečenih in ovenčanih deklic je pred farov prišlo v procesiji po jublante, njim v izbrani premili besedi k 25 letnici čestitalo, šopke delilo in zopet v procesiji v krasno cerkev vodilo. Ondi so jublanti Al. Kos v svoji znani zgovornosti nam razlagali pomen svečanosti in se ozirali na pretečenih 25 let in na bodoči čas, pa nam tudi povedali, da letnik jublántov je bil nenavadno močen. V bogoslovje jih je vstopilo 22 mladih gospodov; iz bogoslovja pa jih je komaj 15 prišlo in izmed teh jih je sedaj živih samo 9. Beseda je bila milobna ter jublantom in vernim premogočno srca ganila. Po pridigi so zahvalno sv. mešo g. Trstenjak popevali, mrtvaško sv. mešo pa g. Sovič, pri katerih sv. mešah so framska dekleta po cerkvi tako milo popevala, da so jih tujci morali občudovati. Po sv. meši so jublanti v dušni mir svojih rajnih tovaršev bratov pri cerkvi zapeli „libera“, opravili mrtvaške molitve in s tem je bil konec lepe cerkvene slovesnosti. V farožu se je jublantom ta čast zgodila, da so prijazni gg. predstojniki občin in g. nadučitelj njim čestitali k 25 letnici ter v čisti slovenski besedi njim srečno bodočnost želeli. Njim, lepo pevačim družicam in vsem pobožnim Framčanom naj bo hvala. Pri obedu, katerega so radodarni jublanti g. župnik Gaberc v farožu pripravili, so jublanti v lepih napitnicah se hvaležno spominjali svojih prevzvišenih predpostavljanih, so drugi drugemu želeli še mnoga leta, ter si v roke segli, da se, če Bog da, hočejo čez 5 let zopet sniti. Bila je to res prav lepa slovesnost — za jublante sicer milo-tužna, katero so g. župnik Gaberc v Framu priredili: Slava njim!

Iz Laškega okraja. (Obč. volitve.) [Konec.] Izid volitve dne 7. avgusta 1890 v občini sv. Krištofa nas jasno uči, da moramo biti vedno opazni, ter da ne smemo našim nasprotnikom nikdar in nikjer zaupati; kajti oni ne zbirajo veliko med sredstvi, s katerimi bi nas premagali; ker so na slovenskih tleh v manjščini, primejo precej za prvo boljše sredstvo, je li postavno, ali nepostavno, za to jim ni veliko mar, samo, da dosežejo svoj namen. Propad narodne stranke v občini sv. Krištofa naj bode vsem drugim občinam Laškega okraja v svarilo. Zapomnijo naj si ta slučaj posebno občani v Marija Gradu; v zadnjem času ondi niso namreč razmere, kar zadeva občinske služabnike, ne za pičico boljše, kakor pri občini

sv. Krištofa. Bližajo se tudi tam občinske volitve. Dolžnost vsacega narodnjaka je toraj, da volilce že zdaj opozarja na nevarnost, katera tudi tej občini od lažiliberalne stranke preti. Izpodbujeni po zmagi v občini sv. Krištofa bodo nasprotniki tudi v tej občini napeli vse svoje moči, da tudi tam spravijo vsaj nekaj svojih v občinski zastop. Ta nevarnost je tem večja, ker imajo vsi nemčurji v Laškem trgu tudi volilno pravico v občini Marija-Gradec. Dosedajni narodni zastopniki te občine bodite oprezni, dokler je čas; kajti po toči je zastonj zvonjenje. Nikar se ne zanašajte eden na drugega, rekoč: bodo že brez mene opravili itd. temveč vsak se naj poslužuje svoje volilne pravice; ne zanašajte se na obč. služabnike, kateri bi Vas znabiti v merodajnem trenutku pustili na cedilu in potegnili za drugim vetrom, na služabnike, kateri le gledajo na veliko plačo in skrbijo, kakó bi si še kaj več pridobili. Toraj občani in volilci občine Marija-Gradec imejte osodo občine sv. Krištofa takó vedno pred očmi; čujte in ne zaspate, da ne pride kje sovražnik in Vam ne naseje ljulike med pšenico; bodite oprezni, dokler še je čas! Pokažite posebno Vi vrli Šmiklavčani, da ste na slovenskih, domačih tleh, da ste polnoletni in zmožni, da lahko sami gospodarite in da ne potrebujete tujih, lažiliberalnih jerobov! Pridite, kadar bo treba polnoštevilo k volitvi in volite složno može, nasvetovane Vam po Vaših narodnih voditeljih. Če boste tako storili, potem bode zmaga gotovo Vaša: v to pomozi bog! Rodoljub.

Iz Braslovč. (Oprostitev.) Pri zadnjem državnozbornem zasedanju je naš vrli g. M. Vošnjak večkrat omenjal krivične obsodbe pri okrožnem sodišči v Celji. Navajal je slučaje Hauke, Kresnik in kot najnovejšega, ki je pa tedaj deloma visel še v zraku, slučaj Apat. Ker ste pravdi Hauke in Kresnik dognani, hočem samo malo osvetliti dogodek Apat, kateri sega v najnovejši čas. Leta 1879 nastal je iz nepoznatih vzrokov pri Hribniku, sosedu Apatovem, ogenj. Kmetijsko poslopje Apata, ki je od Hribnikovega lesenega gospodarskega poslopja oddaljeno samo tri korake, uname se par minut pozneje. Vsakedo izmed cenj. čitateljev „Slovenskega Gospodarja“ si lahko predstavi enak slučaj. Kolika je zmiraj razburjenost med ljudstvom, če nastane kje požar, posebno če se ne zna za pravi vzrok, kako da je nastal ogenj. Ravno tako bilo je tudi tukaj. Ugibalo se je to in to, a pravega ni nihče vedel. Kot najbolj gotovo se je razpravljalo, da je zažgala Julijana Smerečnik, dekla pri Apatu, in da bi jej bil ponudil Apat polovico zavarovane svote, če zažge. Ker pa ni nihče imel pravih dokazov, je stvar mirovala do leta 1886. Ko pa je leta 1886 bila umorjena Julijana Smerečnik, so takoj obdolžili Apata, da bi jo

bil on umoril, naj bi ji bil za zmiraj zavezal jezik. Apat bil je leta 1886 pred porotniki v Celji obsojen zaradi umora in požiganja z 10 proti 2 glasoma, deloma pa jednoglasno v dosmrtno ječo. Spomladi tega leta ovadil se je neki France Rössner sam, da je on Julijano Smerečnik umoril, ter da je tedaj Apat bil po nedolžnem obsojen. Meseca aprila t. l. bil je Rössner obsojen v 7 letno ječo. Deželna nad sodnija v Gradci odredila je novo preiskavo proti Apatu, in tako je prišlo, da se je on moral dne 9. avg. zopet pred porotniki zagovarjati, kjer ga je vestno in točno branil gospod dr. Sernec. Porotniki so pa njim stavljeno prvo vprašanje, je-li zatoženec kriv požiganja, jednoglasno zanikali. Konečno moram Vam še, gosp. urednik, kot „curiosum“ povedati, da je zavoljo svoje resnicoljubnosti in temeljitosti poznata „Deutsche Wacht“ v svojej 63. številki pisala, da se namerava Apat v Ameriko izseliti, kar je pa, kakor mi je iz verodostojnega vira znano, le-izmišljeno.

Iz Slov. goric. (Šulvereinovci.) No zopet so imeli nemčurji pri sv. Lenartu vesel dan v krčmi g. Sekola, zbobnali so namreč zborovanje šulvereina. V nedeljo dne 20. julija popoldne ob štirih so se začeli zbirati in čakali so Mariborske zveličarje, a glejte štrkovce; čakali so že do sedme ure in se žalostni ozirali po cesti, a vendar izvoljenci niso prišli, kje je pa tudi Weitlof? Prvi jo je, se ve, da pod imenitni Sekolov gaber, ki se pa na veliko žalost nemčurjev bojda začne sušiti, primahal predsednik šulvereina za okolico sv. Lenart, g. Mravlagg, usnjar s svojimi kožarskimi pomočniki, in to zavoljo tega, da je podal lahko vsakemu prišlecun rokó. Za njim so pripihali ostali sv. Lenartski posilinemci, kakor: dr. Wittermann, ki zna prav dobro zdrave ljudi „vračiti“; trgovca Sedminek in C. Kaufmann s svojimi komiji, in ta proti temu, da so prazne — izvoljene prostore zasedli. No izlasti Sedmineka ni smelo manjkati, misleč, da se je od žuljev Slovencev obogatil, zatoraj sedaj že lahko po njih mlati in v šulvereinskem zboru zabavlja. Drugi izvoljenci so bili: dr. Beneš, ki je, akoravno je sedel v senci, imel menda od radosti slamniški krajnik čez čelo upognjen. Šulvereinski shod so poveličali tudi g. c. kr. okr. uradovodja, zemljiščni knjigovodja ter dva uradna pisarja, ki sta častno zastopala svoje doma ostale tovariše. Ne pozabimo tudi dveh učiteljev, dobrih, iskrenih gospodekov, za narod vse hvalno vnetih, nadučitelja Reicha in učitelja Mohora. Imeli so med seboj tudi kovača in slikarja Pivca; poslednji je morda vsakega posebej naslikal, da se slike pošljejo Weitlofu na ogled. Pozabiti ne smemo g. Ropa in treh kmetov in dveh zalih gospodičin, ki ste častno zastopali ostale tovarišice. Prignali so tudi

imenovanci svoje ljube ženke in drage otročiče s seboj. Zadnji gost je morda bil g. Peiška, urar, in ta mislimo radi tega, ako bi se kateremu teh imenitnih pragermanov ura ustavila, jih lahko takoj popravi. Z otroki in z ženami je bilo vseh 40, mož pa sodimo le 12. Mogoče, ako je še po noči prifrčal kak netopir. To vam je sv. Lenartska inteligencija. Godbo so imeli domačo, akoravno so jo bili pred nekaterimi leti v „Marburgerci“ hudo izdelali radi tega, ker je igrala pri slovenskem shodu. Kaj pa je z onimi piščeti, katere so za šulvereinske potrebe umorili, pa jih je njim ostalo? Živio Slovenci in družba sv. Cirila in Metoda!

Od sv. Jurija ob Taboru. (Bralno društvo.) Naše novo bralno društvo je imelo v nedeljo, dne 24. avgusta svoj prvi občni zbor, kateri se je vsestransko dobro obnesel. K društvu je pristopilo že zdaj petinštirideset članov, mnogo še jih je pa svoj pristop zagotovilo. V odbor so voljeni sledeči gospodje: V. Korun, profesorski kandidat, za predsednika; B. Brišnik, krčmar, za podpredsednika; J. Winter, župan, za blagajnika; L. Apat, zastopnik banke Slavije, za tajnika; F. Rak in M. Kobale, kmečka sinova, za odbornika. Pregledovalci računov so: g. F. Šorn, nadučitelj; gosp. Martin Ropas, izdelovatelj glasovirjev; gđc. P. Jug, poštna upraviteljica. Društvo si je naročilo najboljše slovenske liste in „Südost. Post“, dočim se mu po članovih darujejo štiri slovenski, trije nemški in dva srbska lista. Društveni knjižnici se je vložil temelj z mnogimi darovanimi knjigami. Bralna soba je v hiši g. podpredsednika B. Brišnika.

Iz Celja. (Südmark in Sokol.) Razložek med tema društvoma je gotovo velik. Südmark je tuje velikonemško društvo, katero zaradi grdega njegovega namena vsak zmeren in pošten Nemec zaničevati mora; Sokolsko društvo pa je domače, zrastle na naših tleh in skrbi samo za krepko in probujeno slovensko mladino. — Südmark ima 7. in 8. septembra shod Velikonemcev, Sokol pa svojo vsnivalno slavnost. Da Slovenci pokažemo, da Südmarkerji nimajo na južnem Štajerskem ničesar opraviti in da jih mi zaničujemo, kakor zaslužijo, domače društvo pa ljubimo in spoštujemo, svetovali smo zadnjič, naj kresovi posvetijo Südmarkerjem pravo pot. Slovenski posestniki bodo to tudi gotovo naredili, nikakor pa ne z „ajdovico“ kurili, kakor se je nekje svetovalo. Komu da slavnost velja, če Velikonemcem ali Slovincem, bode se 7. septembra lahko spoznalo.

Iz Ljutomerskih goric. Letos je minolo baš sto let, kar je naš zgodovinar L. 1844 umrl župnik pri Mali nedelji, Anton Krempelj ugledal beli dan. Mnogo se je že o tem ugibalo, kako bi se temu za domovino zaslužnemu možu postavil dostojen spomenik. L. 1867. nabralo se

je v to bilo že okoli 280 fl. Podobar Fr. T. v Mariboru je od te svote prejel 250 fl., sklesal lepo mramorno podobo Klijo, a vsled neugodnih razmer preminil je ta umetnik in tudi podoba ž njim. Kakor mi je nek rodoljub iz Radoslavec pripovedal, našla se je ta podoba, toda pohabljen, a poganške podobe na krščanskem pokopališču itak staviti ne sodi. Ne bi li se kakim drugim načinom še tega leta postavil Kremplju na pokopališču trajni spomenik; rodoljubi, ali boste dali, da prah kosti slavnega pokopnika veter razpiše? F. B.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V tem času se že izvršijo brž vse volitve v dež. zbor, kjer še je treba, samo v nižji Avstriji še bodo le v drugi polovici tega meseca. — Nemški liberalci se ježe čez silo, ker je v Lincu, glavnem mestu gorenje Avstrije, dobil dr. Beurle pri ožji volitvi za dež. poslanca večino za se. Doslej je bilo to mesto skorej popolnem v rokah liberalcev, ki se bratijo z judi, dr. Beurle pa jih ne mara. To pa je seveda velika nesreča! — Baron Kübeck ces. namestnik v Gradcu in grof Wurmbrand dež. glavar štajarski sta dobila častno meščanstvo v Hartbergu. — Štajarski dež. zbor se snide že brž prve dni druge polovice tega meseca in je čudno, da še o novem namestniku dež. glavarja ni duha ne sluha. Ni pa dvoma, da bode grof Wurmbrand dež. glavar tudi za prihodnjo dobo dež. zbora. — Za koroske Slovinci še ne napoči tako brž den rešitve, kajti vsi uradi, deželni in državni, so na strani nemških liberalcev in kakor se vidi, nima ministerstvo še volje, da spremeni v njih kaj na ljubo slov. ljudstvu. — V Beljaku praznuje v nedeljo in ponedeljek tamošnje gasilno društvo svojo 25letnico in delajo se velike priprave za to, da bode vse, kar leze in gro z liberalci, veselo. Razume se, da bode o njej vse nemško in da za Slovence tam ni prostora. — Po Kranjskem pričeli so nemškutarji znova sem ter tje svoje rogoviljenje, izlasti po Gorenjskem, kjer je nekaj tovaren in pa v njih se ve, da tujih uradnikov, vzdiguje žulverein svojo glavo pa tudi südmark že ima endi svojo podružnico. — Železnica iz Ljubljane v Kamnik še ne bode do oktobra gotova, ampak še le kje sredi novembra meseca. — V Tolminskem okraji na Primorju so na novo izvolili dr. Gregorčiča v dež. zbor, nasprotnikov ni bilo pri volitvi nobenih. — V Trstu se je uni dan zopet nastavila petarda in je težko ranila nekega otroka. V odboru mestnega zastopa so njegovim starišem podarili 100 gld. vrhu tega pa še izrekli svojo nevoljo nad petardisti. Vse prav, toda ali si jih niso močje v mestnem zastopu samem izredili? — Pri novih